

forannævnte grupper af danske statsborgere i udlandet vil de her nævnte udlandsdanskere oftest for bestandigt have fraflyttet Danmark, men samtidig bevaret en særlig tilknytning.

Der vil desuden blive fastsat regler om, at de med danske statsborgere i udlandet samlevende ægtefæller og de hos dem hjemmenværende børn under 18 år vil få samme rettigheder til sygehusbehandling her i landet som de pågældende, uanset om de har dansk indfødsret og tidligere har haft bopæl her. Hvis en dansk statsborger har ret til vederlagsfri behandling i sin seneste bopælskommune, vil vedkommendes ægtefælle og børn således tillige have ret til vederlagsfri behandling.

Generelt skal det i øvrigt anføres, at de personer, der får ret til sygehusbehandling her i landet, ikke får nogen fortrinnsstilling i forhold til personer med bopæl her i landet. I forhold til eventuelle ventetider på behandling bliver der således tale om en ligestilling mellem her i landet bosatte og udlandsdanskere m.fl.

For alle øvrige personer uden bopæl her i landet vil der fortsat ikke være ret til behandling her, medmindre de pågældende under midlertidigt ophold her får akut behov for sygehusbehandling, eller de pågældende i øvrigt har særlige traktatlige rettigheder til sygehusbehandling (især efter EF-regler). De pågældende vil imidlertid, hvor særlige forhold taler derfor (eksempelvis en behandling, der ikke kan ydes i hjemlandet, en særlig tilknytning til landet eller en midlertidig ledig sygehuskapacitet), kunne blive modtaget til behandling mod betaling, og betalingen vil blive fastsat således, at den dækker de med behandlingen forbundne udgifter. Desuden vil alle danske statsborgere i udlandet, uanset om de tidligere har haft bopæl her, og uanset om der foreligger de ovenfor nævnte særlige forhold, kunne blive modtaget til behandling mod fuld betaling.

De ovenfor beskrevne regler vil blive fastlagt af indenrigsministeren i ydelsesbekendtgørelsen i henhold til den foreslåede bemyndigelse i sygehuslovens § 5, stk. 3, jfr. den gældende bemyndigelse i sygehuslovens § 10, stk. 2, hvorefter indenrigsministeren fastsætter regler vedrørende betalingen for personer, der ikke ifølge sygehuslovens regler har ret til vederlagsfri behandling.

3.2. De private sygehuse.

Efter lovforslaget vil adgangen til de private sygehuse blive omfattet af sygehuslovens og ydelsesbekendtgørelsens regler, således som det i praksis principielt allerede er tilfældet. De foreslåede

ændringer af sygehusloven fastslår, at behandlingen på private sygehuse – ligesom på fremmede amtskommunale sygehuse og statslige sygehuse – er vederlagsfri for patienterne, når der foreligger samtykke til behandlingen fra hjemstedsamtskommunen, jfr. forslaget til § 5, stk. 5, og at der i øvrigt gælder de af indenrigsministeren i ydelsesbekendtgørelsen fastsatte takster for selvbetalere, jfr. forslaget til § 10, stk. 2, og ovenfor pkt. 3.1. De private sygehuse vil således – ligesom de offentlige sygehuse – i et begrænset omfang kunne modtage patienter til behandling mod betaling fra patienten, henholdsvis den lave selvbetalertakst og fuld betaling. Sygehuslovens bestemmelse i § 14 om, at private sygehuse skal have et takstregulativ, foreslås i konsekvens heraf ophævet.

Også på et andet punkt foreslås en lovfæstelse af hidtidig praksis, der er udtryk for en konsekvent ligestilling af private sygehuse med fremmede amtskommunale og statslige sygehuse. Det foreslås således præciseret i sygehusloven, at væsentlige ændringer i benyttelsen af andre amtskommunale, statslige eller private sygehuse anses for en væsentlig ændring i en amtskommunes sygehusvæsen, der forudsætter indenrigsministerens godkendelse. Med den foreslåede bestemmelse understreges betydningen af, at der er tale om et samlet sygehusvæsen, hvor den enkelte amtskommune ved løsnings af sine sygehusopgaver i vidt omfang må tage hensyn til en hensigtsmæssig udnyttelse af andre sygehuse – uanset ejerforhold.

Med hensyn til afgrænsningen af private sygehuse i forhold til andre former for privat sygebehandling og -pleje bemærkes, at der ikke i sygehusloven foreligger nogen definition af »sygehus«. Sygehuslovene har således henholdt sig til, hvad der efter en traditionel opfattelse må karakteriseres som et sygehus.

Uanset at det er vanskeligt at angive en præcis og endegyldig definition af et sygehus, er det dog klart, at visse typiske karaktertræk kan påpeges.

Den stationære behandling og pleje, dvs. behandling og pleje under indlæggelse, er således et af de væsentlige kendetegn ved sygehusfunktionen. Sygehuse vil derfor groft kunne afgrænses som institutioner, hvor det *væsentligste* er udøvelsen af en *kombineret* undersøgelses-, behandlings- og plejefunktion. Institutioner, der fungerer som kur- og rekonvalescenthjem, henregnes således ikke til sygehuse. Endvidere vil et mindre sengeafsnit, der er kombineret med en almindelig speciallægepraksis, dvs. egentlige klinikker, falde uden for den nævnte afgrænsning af et sygehus.